

Ifølge Obligation	²⁶ / ₅	1884	20,000	Kr.,	hvoraf Renten:	24,376	Kr.	39	Ø.
—	—	—	15,000	—,	—	18,282	—	31	—
—	—	—	20,000	—,	—	23,799	—	44	—
—	—	—	20,000	—,	—	22,151	—	03	—
—	²⁶ / ₅	1885	20,000	—,	—	20,508	—	08	—
—	¹⁷ / ₅	1886	20,000	—,	—	18,945	—	85	—
—	²⁹ / ₅	1887	20,000	—,	—	17,423	—	77	—
—	⁷ / ₅	1888	20,000	—,	—	15,988	—	29	—
—	⁶ / ₅	1889	20,000	—,	—	14,611	—	57	—
—	⁵ / ₅	1890	20,000	—,	—	13,283	—	93	—
—	²⁰ / ₄	1891	20,000	—,	—	11,989	—	99	—
—	²⁹ / ₄	1892	20,000	—,	—	10,786	—	09	—
—	²² / ₄	1893	20,000	—,	—	9,579	—	74	—
—	¹⁸ / ₄	1894	20,000	—,	—	8,457	—	31	—
—	¹⁶ / ₄	1895	20,000	—,	—	7,359	—	87	—
—	²⁵ / ₄	1896	20,000	—,	—	6,328	—	77	—
—	³⁰ / ₆	1897	20,000	—,	—	5,072	—	71	—
—	³⁰ / ₄	1898	20,000	—,	—	4,342	—	43	—
—	³⁰ / ₄	1899	20,000	—,	—	3,385	—	78	—
—	¹² / ₆	1900	20,000	—,	—	2,483	—	87	—
—	¹⁰ / ₅	1901	20,000	—,	—	1,626	—	19	—
—	²⁶ / ₅	1902	20,000	—,	—	778	—	54	—

Tilsammen 435,000 Kr. i Kapital og 261,561 Kr. 95 Ø. i Renter.

Sammenlægges den hele Gæld med de paaløbne Renter, udkommer saaledes et Beløb af 826,561 Kr. 95 Ø., der udgør Statskassens Tilgodehavende hos Digelaget foruden det i 1894 ydede Tilskud paa 100,000 Kr.

Kommissionen maa altsaa i første Række stille Forslag om Eftergivelse af den foran nærmere opgjorte saavel fra Kapital som Renter hidrørende Gæld, hvori Digelaget er kommet til Statskassen. Det er ganske vist fra dennes Side betinget, at de forskellige Beløb kun skulde være foreløbige Forstrækninger, med Hensyn til hvilke Tilbagebetaling skulde finde Sted, og en Forpligtelse i saa Henseende paahviler ogsaa juridisk Digelaget; men den Opfattelse har paa den anden Side stadig med stor Styrke gjort sig gældende saavel i Digebestyrelsen og blandt Digeinteressenterne som, efter hvad der for Kommissionen er blevet oplyst, i større Kredse af Befolkningen paa Lolland og ikke mindst hos dennes kommunale Repræsentation, Maribo Amdsraad, at noget Krav i saa Henseende aldrig vilde blive rejst, og at Restitutionspligten derfor ikke nogen Sinde vilde blive effektiv. Et Støttepunkt for denne Betragtning har man ogsaa ment at finde i de talrige Tilfælde, hvor Staten under tilsvarende Forhold har ydet Tilskud til Foretagender af mere almen Betydning i Form af Laan, men senere har maattet lade Beløbene føre til endelig Udgift for Statskassen.

Med hvilken Berettigelse man nu end maatte kunne paaberaabe sig et saadant Præcedens, vil det imidlertid til Opnaelse af en Lettelse i Digeinteressenternes betrykte Stilling være uomgængelig nødvendigt at opgive ethvert Gældskrav, Statskassen maatte have paa Digelaget.

Yderligere maatte Indtægten af Rødby Fjord ubeskaaren tilfalde Digelaget, og den faktiske Tilstand, der i saa Henseende har været raadende siden 1890, derfor gaa over til at blive en retlig Tilstand, saaledes at Ejendomsretten til Fjordarealet, for saa vidt angaar Statskassens og Amdsrepartitionsfondens Andel i samme, endelig overføres til Digelaget. Som Følge heraf bør ogsaa den hidtil gældende Betingelse om Overskuddets fortrinnsvis Anvendelse paa den Digestrækning, der beskytter Rødby Fjord, bortfalde, og Digelaget stilles frit i saa Henseende, dog at det maa synes naturligt, at Indtægterne og Udgifterne vedrørende Rødby Fjord vedblivende opføres under en særlig Konto i Digelagets Regnskab.

Paa samme Maade som med Rødby Fjord maatte der ogsaa forholdes med det endnu i Behold værende Provenu fra Salget af Nakskov Indrefjord, medens der med Hensyn til denne ikke findes den samme Anledning til at kræve særskilt Regnskabsførelse opretholdt.